

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): omarbejdet efter La Donna del lago ved Johan Ludvig Heiberg ; udgivet af Ferdinand Printzlau ; med Musik af Rossini.
Titel | Title: Pigen ved Søen : Syngespil i tre Acter
Alternativ titel | Alternative title: La Donna del lago.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Jens Hostrup Schultz, 1828
Fysiske størrelse | Physical extent: 66 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Pigen ved Søen.

Syngespil i tre Acter,

med Musik af Rossini.

Samarbejdet efter *La Donna del lago*

ved

Johan Ludvig Heiberg.

Udgivet af Ferdinand Pringlau.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schults,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1828.

Folgen des Buchs

Copyright in dem

Verlag von

Verlag von

Verlag von

Verlag von

1895

Wigen ved Søen.

Syngespil i tre Acter.

Opføres første Gang paa det Kongelige Theater
Tirsdagen den 29de Januar 1828,

i Anledning af Hans Majestæt Kongens
hoie Fødselsdag.

Personerne.

Jacob den Femte, Konge af Skotland. (Forekommer under Navn af Jægeren Hubertus).

Douglas, en Landsflygtig, forhenværende Lord af Bothwell.

Elina, hans Datter.

Malcolm, en ung Skotte Adelsmand.

Rodrik, Hovedsmand for de oprørste Clan-Alpinere.

Margarita, en Clan-Alpinisk Pige, Elinas Veninde.

William, i Tjeneste hos Douglas.

Bertram, en Hofmand.

En Hyrde.

En Barde.

Chor af Hyrder og Hyrbinder.

Chor af Jægere.

Chor af unge Piger af Elinas Følge.

Chor af Clan-Alpiniske Krigere.

Chor af Barder.

Chor af kongelige Krigsmænd.

Chor af Riddermænd og Damer.

Handlingen foregaaer i Skotland, deels i det Clan-Alpiniske District, deels i den Kongelige Residens, Stirling.

Förste Act.

Skuepladsen forestiller en Egn ved Bredden af den saakaldte Katrine-Sø, omgiven af skovbegroede Klipper. Det er i Morgenrøden. Lidt efter lidt bliver det lys Dag.

Første Scene.

Chor af Hyrder og Hyrdinder.

No. 1.

Chor og Cavatina.

Hyrder og Hyrdinder.

See, Dagen stolt sig hæver!
Paa Græsset Duggen hæver;
Den røde Kugle svæver
Hen over Søens den speilklare Bred.
Nu dufter hvert et Blad,
Nu toner Fugleqvad,
Og hvert et Væsen sig qvæger derved.
I Morgenluftens Bad
Den hele Skabning er styrket og glad.

Anden Scene.

De Forrige. Chor af Jægere, som vise sig paa Høiene
i Baggrunden, og gaae ind i Skoven.

Jægere.

Op, Fingals Søner!
Morgenen lønner,
Morgenen lønner, o Jæger, dit Mod!
(tabe sig lidt efter lidt i Skoven).

Hyrder og Hyrdinder.

Mens i sit Purpurblod
 Nu Solen smiler,
 Alt paa saa let en Fod
 Hyrdinden iler
 Hen under Egens Rod,
 Hvor Hjorden hviler.
 Dagen sig hæver,
 Dugdraaben bæver.
 Nu dufter hvert et Blad,
 Nu toner Fugleqvad,
 Og hvert et Vasen sig kvæger derved.
 I Morgentuftens Bad
 Den hele Skabning er styrket og glad.

(gaae bort til forskellige Sider).

Jægerne (bag Scenen).

Op, Fingals Søner!
 Morgenens Lønner,
 Jæger, dit Mod!

Tredie Scene.

Elina kommer seilende i en Baad over Søen, og stigeriland.

Elina.

1.

Morgenens spreder Laagen;
 For Solens Glands den flyer.
 Men Kjærlighed er vaagen,
 For det ad Dagen gryer.
 Den svæver om Matten for min Sands,
 Og skaber Dagens Glands.

2.

Solen ved Aften svinder,
 Men stiger snart igjen;

Lidt Bækken sagte rinder,
 Men siden skulmet den.
 Min Elskede kun paa sjerne Bei
 Tilbage vender ei.

(Man hører Baldhorn i det Sjerne).

Men hvad er dette for en Lyd? En dristig,
 En tidlig vaagen Flok af Sægere
 Forfølger alt de caledoniske Hjorte.
 D var min elskte Malcolm med paa Jagten!
 Han er saa kjæk en Sæger vel som Nogen.
 Dog — hvorpaa tænker jeg? Nei, bort med Haabet
 En tapper Yngling, paa sin Vres Bane,
 Forgudet af et Hof, og nær ved Kongen,
 Forlader ei sin Solglands, for at søerme
 Med en landsflygtig Pige, der, lig Maanen,
 I Nattens Dunkelhed sin skjulte Bei
 Henvandrer stille, fulgt af Elskovs Drømme.
 Ak! disse Drømme lade mig ei Ro!
 Hver Morgen, naar min korte Søvn er endt,
 Jeg stiger i min Baad, og driver om
 For Strømmens Magt paa denne Sø, med Haabet
 At hist paa sjerne Høie,
 Vil Malcolm eengang møde huldt mit Die.
 Dog nei, o Himmel! lad det aldrig skee!
 Det er for sildigt, jeg er Rodriks Brud.
 Den tappre Rodrik gav min Fader Fristed,
 Da han, forjaget fra Kong Jacobs Hof,
 Tog Flugten til den Clan-Alpiniske Stamme.
 Til Løn derfor han eie skal mit Hjerte —
 Hvad siger jeg? mit Hjerte? nei, min Haand.
 Forstum da, bittere Klage!
 Og du, min Kjærlighed, vend ei tilbage!

(Gaaer ned til Stranden og binder Baaden fast).

Sjerde Scene.

Elina (ved Søen). Hubertus (i Jægerdragt), kommer
ned fra en Klippe, uden at see hende.

Hubertus.

Farvel, min Skimmel! hurtig var din Død,
Men Jægeren forglemmer ei sin Ven,
Der ofte bar ham paa den stærke Ryg
Med Lynets Fart i Spor af Hjort og Viltsviin.
Tilfods jeg nu maa vandre, men hvor finder
Jeg mine Jægere, som vist mig søge?
Jeg spiller sagtens et forbovent Spil,
Allene gaaer jeg paa en fiendtlig Jord,
Her hvor et oprørst Folk mit Scepter trodser,
Og Douglas, den Forræder, nærer Flammen.
Dog — ingen ane vil, at denne Jæger
Er Kongen, ham hvis Magt dem skal betvinge.
Hvor her er eensomt! intet Væsen vides,
Som kunde vise mig paa rette Wei. —
Dog jo — ved Stranden hist — en yndig Pige —
Ha hvilken Skjønhed! — Det er vist nok hende,
Som Rygtet taler om, den Gaadefulde,
Hvis Navn og Herkomst ingen veed; men ofte
Man hende seer paa Søen om at flakke.
Hun nærmer sig.

(Elina kommer tilbage, og studser ved at see Hubertus).

Elina (affides).

En Fremmed!

(Til Hubertus). Hvo er du,
Som vover dig til disse skjulte Steder,
Hvor hver en Fremmed sig forvilder?

Zubertus.

Skjønne!

Jeg er en Jæger. Jeg en Hjort forfulgte;
Da fjerned jeg mig bort fra hines Flok,
Dg tabte Sporet. I en Afgrund styrted
Min Ganger ned, og var paa Stedet død.
Jeg selv sprang hurtig af, og frelste Livet.
Nu vandrer jeg forvildet om tilfods,
Men gjerne vil jeg saadan mig forvilde,
Dg see min Ganger bløde,
Naar Himlen under mig saa skjönt et Møde.

Elina.

Du hører vist til Hoffet.

Zubertus.

Mener du?

Elina.

Sa, thi du smigrer.

Zubertus.

Nei, det er ei Smiger.

Elina.

Jeg vil ei efterforffe, hvo du er,
Jeg veed dog om dig alt hvad jeg forlanger.

Zubertus.

Hvad veed du da?

Elina.

Jeg veed, du fared vilb,
Dg det er hver en Clan-Alpiners Pligt,
At tage gjæstfrit mod forvildet Vandrer.
Betroe dig til min Baad. See, hist man skimter
En D, som hæver sig i Søens Midte;
Der er min skjulte, min ukjendte Bolig.
Did bringer jeg dig hen; et Bæger Viin

Skal styrke dig; og naar du vil, saa drager
 Du derfra hen til Søens anden Bred;
 Der vil du finde dig paa kjendte Veie.

Subertus.

Din Godhed rorer mig; erkjendtlig tager
 Jeg mod dit Tilbud. Lad os gaae til Baaden,
 Og tillad mig at være Færgemanden.

Elina.

Som du det ønsker; hvis du kun forstaaer det.
 Du tør vel ikke mig betroe dit Liv?
 Men vær ei bange; viid, jeg kjender Brugen
 Af Seil og Roer.

Subertus.

Du vækker min Forundring.
 Siig, er det dig, som Egneren kalder "Pigen
 Ved Søen?"

Elina.

Saa du kjender alt mit Navn,
 Endskjøndt du fremmed er?

Subertus.

Medrette nævner
 Dig Rygtet fremfor nogen anden Gjenstand
 I Egneren her.

Elina.

Man bør ei troe paa Rygter.
 Men følg mig, du er træet, alt Solens Straale
 Hver Klippetop forgylder.

Subertus.

Jeg følger dig; din Godhed mig fortryller.

No. 2.

Duettino.

Elina.

Hen over hine Bølger
Jeg styrer ved mit Roer.

Subertus.

Himmelske! dig jeg følger
I hvert af dine Spoer.

Elina.

Muligt, mit Tilbud sæt du finder,
Men hos de skotske Mænd og Qvinder
Gjæstfriheden boer.

Subertus.

Ikke jeg undres, nei o Skjønne!
Men henrykt du mig seer.

Elina.

Saa vær da nu glad! det friske Grønne
Hilser dig venligt, Solen leer.

Subertus.

O Lykke! saa vil du min Længsel belønne!
Hvad ønsker jeg meer!

(De træde i Baaden, og seile igjennem Søen.)

Semte Scene.

Jægerne komme fra forskellige Sider ned paa Scenen.

No. 3.

Chor.

Alle.

Subertus!

Subertus! sig, hvor du dig skjuler!

Subertus!

D svar, hvor du dig skjuler!

Marker og Høie,

Grotter og Huler
 Speider vort Die,
 Gylder vort Raab.
 Limerne rinde,
 Ak! men Hubertus
 Ikke vi finde.
 Hubertus! Hubertus!
 Hør, Echo svarer!
 Sluft er vort Haab!

Nogle.

Muligt, han svæver i truende Farer.

Andre.

Lad os fordeles! Vi gaae til Skoven.

De Første.

Vi langs med Søen speide paa Boven.

Alle.

Den som ham finder, dristig og flink,
 Giver os andre hurtig et Vink.

Himmel, som hører Hjerternes Raab,
 Lad os nu finde ham, kron du vort Haab!

(De ite bort til forskellige Sider.)

Skuepladsen forandres til en Sal i Douglas's Bolig paa
 Den. Paa Væggene hænge hans og hans Sørfædres
 Vaaben.

Sjette Scene.

Margarita. William.

Margarita.

Hvorledes siger du? Paa denne Dag?

William.

Som sagt, paa denne Dag.

Margarita.

Min Gud! saa hurtigt?

William.

For nogle faa Minuter siden lod
 Min Herre kalde mig, og gav Befaling
 At gjøre Foranstaltninger til Festen.
 Den tappre Rodrik samler sine Tropper
 Til Krigen mod Kong Jacob, som tyrannisk
 Vil undertvinge dette frie District.
 Idag skal Hæren mønstres; for dens Afsyn
 Elinas Haand forenes skal med Rodriks.
 Derpaa skal dette Dag modtage Helten
 Med festlig Pragt og Bryllupslystighed.

Margarita.

O Himmel! Og Elina, som ei aner,
 At Bryllup er saa nær!

William.

Saa meget bedre!

Saa vil jo Lykken overraske hende.
 Vel maa hun glæde sig; hun faaer tilægte
 Den bedste Helt i vor alpiniske Stamme.
 Men jeg maa bort; thi paa en Dag som denne
 Har man ei Tid tilovers.

(Gaer.)

Syvende Scene.

Margarita allene.

Margarita.

Arme Pige!

Din tro Veninde dele skal din Smerte;
 D kunde hun kun lette den! — Jeg seer
 At vore Lege søstre sig forsamle,
 Saa festlig smykkede. Maaskee de bringe
 Lykønsning til Elina. Gid kun ikke,

Den hendes Hjerte saarer,
 Og at hun den besvare vil med Taarer!

(Gaarer.)

Ottende Scene.

Elina. Hubertus.

Elina.

Her er min Bolig; ingen pragtfuld Hvalvning;
 Et simpelt Tag, i Ly af Skov og Klipper,
 Dmgjærdet af den dybe Sø, et Fristed,
 Ei let at finde, men som derfor passer
 Til Skjul for den, hvem Himlen har bestemt
 Til ydmyg Vandel, til et stille Liv.

Hubertus.

Nei, ubekjendte Skjønne! nei, du feiler;
 Thi ogsaa jeg kan læse Himlens Billie.
 Den skreven staaer i hvert af disse Træk,
 Af disse Miner, i den Ynde, som
 Ledfager hvert et Ord paa dine Læber.
 Saa mange Fortrin har ei Himlen fremkaldt,
 For i en eensom Fjeldkløst dem at skjule.
 Jeg læser: du bestemtes til at glimre
 Ved Skotlands Hof, blandt Rigets første Damer.

Elina.

Du læser feil. — Ved Skotlands Hof? — I Sandhed,
 Du kjender Alphabetet ei. — Men, Herre,
 Und dine trætte Lemmer Hvile; sæt dig,
 Tag Plads!

Hubertus.

Jeg takker dig.

(Seer sig om i Salen, og standser forundret.)

(Vissedes) Hvad seer jeg! Himmel!

Hvor tyde disse gamle Baaben hen?
 Ha! jeg kan ei bedrage mig! En Ribber
 Af Skottlands ældste Slægt har her sin Bolig.
 Jeg kjender disse Rustninger og Sværd.
 De have kjækt afvæbnet mangt et Hug
 Mod mine Fædres Krone.

Elina.

Fremmede!

Hvi saa forundret? Hvorfor stirrer du
 Med mørke Blikke taus i Salen om?

Subertus.

Jeg har en Anelse.

Elina.

Hvorom?

Subertus.

O Skjønne!

Du som saa gjæstfrit har modtaget mig!
 Vel veed jeg, det er hver en Fremmeds Pligt
 At lade Spørgen eller Fritten fare.
 Men hvis du ei har Grunde til at tie,
 Da siig mig, hvor jeg er, og hvem jeg skylder
 Saa meg en Godhed.

Elina.

Vel! jeg vil dig føie.

Dit Afsyn gyder Tillid i min Barm;
 Hvi skulde jeg dit Spørgsmaal ei besvare? —
 Du er hos Douglas, seer i mig hans Datter.

Subertus (faree tilbage.)

Ha! Douglas!

Elina.

Kjender du ham?

Zubertus (fatter sig.)

Sa, ved Rytet.

Elina.

Saa veed du, at han ufor skylt sig paadrog
Kong Jacobs Brede, maatte flye fra Hoffet.

Zubertus (hæftig.)

Hvorledes? Ufor skylt?

(fattende sig.) Jeg mener, Rytet

Beretter, Kongen havde Grund til Brede.

Elina.

Min Fader var den unge Konges Lærer.
De Dyder som nu smykke Skotlands Drot,
Dem skylder han min Fader.

Zubertus.

Det er muligt;

Men hvad berettiged ham til, som Lærer,
At holde Prindsen i saa streng en Opsigt,
At fast i Fangenskab han var? Et Paaskud
Var dette kun, for selv at styre Riget.
Var slikt Lord Bothwell værdigt? Og da siden
Hans Loveunge folte Kloen vore,
Og sled sit Buur itu, og skræmmed bort
Den utro Fangevogter, var det værdigt
En Bothwell, her at søge Hjelp og Tilflugt
Blandt Oprørs mænd, at tirre dem mod Kongen,
Og kaste Tvedragts Blus mod Landets Hersker?
Nei ufor skylt er ikke Kongens Brede,
Og aldrig vil han glemme den.

Elina.

O Himmel!

Hvo er du? hvoraf veed du dette?

Subertus.

Kølig,

O skønne Pige! Jeg er kun en Søger,
 Og hvad jeg veed, det veed jeg blot af Rygtet.
 Maaskee jeg tager feil. Naar dig jeg seer,
 Selv Ividlen mig forlader;
 Vist sig en Datter har en ædel Fader.

Elina.

O sig dog

Subertus.

Spørg mig ikke; jeg maa bort.

(affides).

Hvis Douglas kom tilbage, traf mig her,
 Ha! saa var alting tabt!

(til Elina) Hvo nærmer sig?

Elina.

Hvi saa urolig? Mine Legesøstre
 Det er, som bringe mig en Morgenhilsen.

Tiende Scene.

De Forrige. Margarita. Chor af unge Piger
 af Elinas Følge.

No. 4.

Chor og Duet.

Chor.

Vær hilset, Dagens Stjerne! dig følger Sang og Spil,
 Thi over festlig Lyst din Glæds oprinder;
 Elina Haand og Hjerte til Rodrik skænke vil,
 Og Skjønhed sig med Kraft idag forbinder.

Subertus (affides.)

Ha Rodrik! var det muligt!

Elina (affides.)

O hvilken Dval og Smerte!

Men haab, mit stakkels Hjerter!

Kun Haabet er din Trost.

Zubertus (affides.)

Nu fylder Had mit Hjerter,

Fortvielse mit Bryst.

Chor.

Vær hilset, &c.

Zubertus.

Alt forlovet, o hulde Pige?

Favnet snart af Rodriks Arm?

Elina.

Skulde jeg min Dval dig sige?

Nei, den gjemmes i min Barm.

Zubertus.

Svar mig, o svar, du hulde Pige!

Elsker du ham? Jeg næsten tænker,

Rodrik ei dit Hjerter vandt?

Elina.

Ik! jeg bærer andre Lanker,

Dg for evig de mig bandt.

Zubertus.

Salig hvo dig seer, dig tænker!

Salig hvo dit Hjerter vandt!

Elina.

Ik! jeg bærer andre Lanker,

Dg for evig de mig bandt.

Zubertus (affides.)

Hvilken Lykke! Men tør jeg nære

Haabets Fakkell i dette Bryst?

Ik! et Blik vil snart mig lære,

Om din Himmel Kjenker Trost.

Elina (affides.)

Hvilken Plage! Jeg tør ei nære

Haabets Fakkell i dette Bryst.

Alt! for sildigt skal jeg lære,
Himlen tjænker ingen Døst.

Subertus (affides.)

Ha! jeg maa flygte! Liden er omme;
D, men tilbage snart jeg vil komme.

(Margarita bringer Elina et Bæger Vin.)

Elina

(idet hun rækker det til Subertus.)

Fremmede, modtag Gjæstfriheds Bæger!
Vinen dig styrker, fortrifker og qbæger.

Chor

(medens Subertus tommer Bægeret).

Vær os velkommen, fremmede Mand!
Himlen beskytte dig her i vort Land!

Subertus (til Elina.)

Farvel, o Skjønne! jeg maa tilbage,
Thi mine Venner
Alt vente mig.

Elina.

Lad Margarita dit Fjød ledsage,
Hun Veien kjender,
Dg fører dig.

Subertus.

Skjønne! ved din Side
Hvor gjerne blev jeg her!

Elina.

Men du maa vide,
At du Fremmed er.

Subertus.

Ræk mig da Haanden! Læben mig brænder.
(Kysser hendes Haand.)

Elina (trækker den tilbage.)

Viid, denne Skik ei Høilandet kjender.

Subertus (affides.)

Skilsmisfen kalder; Smerten er stor!

Elina (affides.)

O, hvilke Mindet vækker hans Ord!

Subertus (affides.)

Vær stærk, min Sjal!

Elina (affides.)

Vær stærk, min Sjal!

Subertus (til Elina.)

Farvel! farvel!

Elina (til Subertus.)

Farvel! farvel!

Begge.

Farvel! farvel!

Subertus (affides.)

O hvilken selsom Lyst

Fylder mit Hjerte!

Salighed i mit Bryst

Kjæmper med Smerte.

Bangsel og Kjærlighed

Dele mit Hjerte.

Før jeg min Skjæbne veed,

Seg faaer ei Fred.

Elina (affides.)

O hvilken selsom Lyst

Fylder mit Hjerte!

Mindet mig bringer Trøst,

Bringet mig Smerte.

Bangsel og Kjærlighed

Dele mit Hjerte.

Før jeg min Skjæbne veed,

Seg faaer ei Fred.

Subertus.

Farvel da!

Elina.

Gid Lykken maa følge din Fod!

Farvel da!

Hubertus (affides.)

O Himmel, du styrke mit Mod!

{ Skilsmissen kalder; Smerten er stor!

Elina (affides.)

{ O hvilke Minder vække hans Ord!

Hubertus (affides.)

O hvilken selsom Lyst, &c.

Elina (affides.)

{ O hvilken selsom Lyst, &c.

Hubertus (affides.)

{ O hvilken selsom Lyst, &c.

Begge (til hinanden.)

Farvel da!

(Hubertus og Elina gaar bort til forskellige Sider, den første fulgt af Margarita, den anden af Cooret.)

Tiende Scene.

Efter en kort Pause træder Malcolm langsomt og forsigtigt ind i Salen, og seer sig frygtsomt omkring. Da han mærker, at han er ene, fatter han Mod, og træder frem i Forgrunden.

No. 5.

Recitativ og Cavatina.

Malcolm.

Hellige Sted, hvor min Tilbedte dvæler!

Atter jeg hilser dine Mure. Synes

Dog ei, som før, mig glæder;

Skjalvende jeg din Helligdom betræder.

Her tændtes først min Flamme,

Min Elina, ved dig! Af, her mit Hjerte,

Fordybet sødt i Drømmen,

Saae Tiden hen at glide

Ved den Tilbedtes, ved den Elstes Side! —

En fiendlig Taage henad Himlen drager;

Ha! den min Sol mig røver!

Ei Paradiset længer vinker,
 Thi min Skjæbne (ha bittre Smerte!)
 Mig skiller fra mit Liv, min Lyft, mit Hjerter!

Dig, mit Haab, jeg dig paakalder!

Elina! du vil mig din Tro bevare.

Du sig mig:

Jeg elsker, elsker dig, kun dig!

Og da i Kampens Fare

Troftet og glad jeg falder.

Lad Overmagt mig dræbe,

Saa dræbes og mit Savn.

Døende stammer min Læbe,

O min Elina, dit Navn!

I Frygt og Smerte,

Bespændt af Længsel,

Er som i Fængsel

Mit bange Hjerter,

Naar skilt fra hende,

Som Hjertet kaarer,

Jeg føler Taarer

Paa kinden brænde.

Mod Nattens Fjerne

Da Tanken iler,

Og ingen Stjerne

Mig venlig smiler.

Elfste! men Livet paany har Glæde,

Naar Trostøb mig fletter Kjærligheds Krands.

Der kommer nogen. — Himmel! det er hende! —

Ha, Douglas følger med! — Han skal ei see mig.

Først maa jeg ene tale med min Elfste,

Først maa jeg vide, hun min Elskov lønner,

Og at hun tro mig bliver,

Før jeg for nogen mig tilkjendegiver.

(træder i Skjul i Baggrunden).

Ellevte Scene.

Malcolm (skjult). Douglas. Elina.

Douglas.

Som sagt, min Datter! Ret en gylden Fremtid
Bereder sig idag for disse Lande.

Kong Jacob er Tyran, han vil beherske
Den Clan-Alpinske Stamme, den, hvis Frthed
Saa gammel er som Kongens egen Krone.

Men det skal aldrig skee, saalænge Rodrik,
Den Tappreste blandt alle Skotter, lever,

Dg gjør ham kraftig Modstand. Han forsamler

Idag alt vaabendygtigt Mandskab. Hisset

Fra Søens fjerne Bred gjenlyder herligt

Den krigeriske Musik. Velan, min Datter,

Du er bestemt at krone sig et Værk.

Idag du lægge skal din Haand i Rodriks,

Dg Kjærlighedens Flamme

Forjætter os en evig Herkerstamme.

Malcolm (affides).

O Himmel! Eligt jeg høre maa!

Elina.

Min Fader!

Hvorledes? Nu? i sigt et Dieblis,

Da Landets Sonner sig til Krig bevæbne,

Da Barnet selv i Buggen griber Sværdet,

Dg Alderdommen slæber ved sin Krykke

Sig hen til Leiren, da Trompeten klinger,

Dg Krigsbasunen toner,

Tor Kjærlighed nu flette Myrthekroner?

Malcolm (affides).

Hun er mig tro!

Douglas.

Ha! tom er sliq en Udflugt!

Lad din Forstand dig lære:

Du holde bør din Faders Ord i Ere.

No. 6.

A r i e.

Douglas.

Datter! min Willie du følge!

Mit Ord maa dig forpligte;

Aldrig du bør det svigte;

Huff, jeg din Fader er!

Jeg vil det ei fordølge,

Din Bakken gjør mig Smerte;

Men kom dog til mit Hjerte,

Endnu jeg har dig kjær.

(Man hører Trompeter langt borte.)

Men hør Trompetens Seiersklang!

Modrik er kommen! o Lykke!

Lad os ham hilse paa vor Gang!

Til den skal Helten trykke

Dig til sin skjæle Barm.

Naar Krigsmusikken gjalder,

Min gamle Kraft mig kalder,

Da glemmer jeg min Alder,

Forynget er min Arm.

(Gaer)

Tolvte Scene.

Elina. Malcolm.

Elina.

Skal jeg mit Lofte bryde?

Skal jeg min Fader eller Hjertet lyde?

Malcolm (træder frem).

Det sidste, min Elina!

Elina.

Malcolm! Himmel!

Du her?

Malcolm.

Vel maa det undre dig, min Elſkte!

Men kan ei du tilgive mig min Brøde,

Saa findes ei Tilgivelse for mig.

Elina.

Malcolm! hvad har du gjort?

Malcolm.

Jeg er Forræder

Mod Kongen, mod min Herre. See, jeg bringer

En Skare tappre Krigere til Rodrik;

Min egen Arm jeg bringer ham. Kun Elſkov

Tilgive kan hvad min Fornuft fordømmer.

D slut heraf, hvor stærk min Elſkov er!

I blodig Kamp, ved uhørt Kriegerdaad,

Jeg vinde vil min Brud, hvad eller falde

Med Staalet i mit Hjerte,

Udaandende med Livet al min Smerte.

Elina.

Min Malcolm!

Malcolm.

D dit Ord, dit Blik mig spaaer,

At du mig elſker, at du mig tilgiver.

Viid, min Elina, mine tappre Mænd

Staae skjulte hisset i en ukjendt Fjeldkloft,

Dg vente paa mit Vink; ei nogen her

Har mindste Nys derom. Jeg maatte vide,

Før jeg til Kampen gaaer for Rodriks Ore,

Med mine tappre Skarer,

At min Elina Troſkab mig bevarer.

Elina.

Min Malcolm! ja, jeg er dig tro til Døden!
Men sværg nu mig det samme!

Malcolm.

Til Døden vare skal min Elskovs Flamme!

No. 7.

Duettino.

Elina.

Elfte! bit Løfte du gav;
Dets Magt forene vil os To.

Ja, til min tause Grav

Jeg er min Eed, jeg er mit Hjerte tro.

Malcolm.

Elfte! 2c.

Begge.

Elfte! du Løftet gav;

Det binde vil os To.

Ja, til min tause Grav,

Jeg er min Eed, jeg er mit Hjerte tro.

Min Elfte!

Ja, til min 2c.

(De gaac.)

Stuepladsen forandres til en stor Glette, omgivet af høje
Bierge. Langt borte seer man Katrine-Søen fra en
anden Side.

Trettende Scene.

Chor af Clan-Alpinske Krigere. Rodrik træder dem
imøde, og modtages af dem med Jubel.

No. 8.

Chor og Arie.

Chor.

En Bjergrstrom lig, som bruser
Med Skum i Dalen ned,

Dg Alt i Faldet knuser,
 Dg river det affted,
 Saaledes, naar du fraaler
 I Spidsen af vor Hær,
 Den ingen Modstand taaler,
 Dg Seiren sikker er.
 Held os! til Kamp, til Lykke
 Fører os kjæk din Arm.
 Lauren dig snart skal smykke
 Ved din Glinas Barm.

Rodrik.

Følger mig da, I Kjære,
 For hvem jeg Veien baner!
 Til Fædrelandets Vre
 Trompeten kalder os.
 Naar eders tappe Hænder
 Svinge Sværd og Faner,
 En hellig Gnift os tænder,
 Vi hyde Faren Trods.

Følger mig, Kjære!
 Til Fædrelandets Vre
 Trompeten kalder os.

Chor.

En hellig Gnift os tænder,
 Vi hyde Faren Trods.
 Trompeten kalder os.

Rodrik.

Men hvor tøber du, min Lykke,
 Du som styrke vil min Arm?
 Skal jeg aldrig, af! aldrig trykke
 Dig, Glina, til min Barm?

Chor.

Lauren dig snart skal smykke
 Ved din Glinas Barm.

Rodrik.

Naar min Kjærlighed mig smiler,

Gaaer jeg glad til blodig Færd,
 Jeg til Kampen dristig iler,
 Seiren lyner paa mit Sværd.

{ Naar min Kjærlighed se.
 Chor.
 { Kjærligheden til dig smiler,
 { Seiren lyner paa dit Sværd.

Sjortende Scene.

De Forrige. Douglas.

Douglas.

Vær hilset, unge Ven, hvis Heltetmod
 Skal grunde den alpinste Stammes Lykke!
 Mit gamle Hjerte varmer sig paany
 Ved Morgenrøden af din unge Kraft.

Rodrik.

Hav Tak, min ædle Fader, for din Hilsen!
 Gid Himlen understøtte den!

Douglas.

Det vil den!

Lad nu Kong Jacob komme, hvis han voer!
 Her skal han lære: Til vor elskte Frihed
 Gaaer Veien gjennem alle Skotters Hjerter.

Rodrik.

Min Fader! naar dit vise Raad mig leder,
 Naar din Erfarenhed min Arm vil styre,
 Er Fædrelandet frelst.

Douglas.

Det give Himlen!

Rodrik.

Men siig, hvor dvæler min Tilbedte? Kommer
 Hun ikke, for at skænke ved sit Blik
 Soldaten Mod, og vore Vaaben Lykke?

Douglas.

Hun er paa Veien. Utaalmodig iilde
 Jeg forud, for at bringe dig min Velkomst.
 Men see, der er hun alt.

Rodrik (til Krigerne).

O mine Venner!

Mødtager nu med glade Bivatraab
 Paa Jubelsangens Vinger
 Den Yndige, hvis Gunst os Seiren bringer!

Semtende Scene.

De Forrige. Elina. Margarita. Chor af unge
 Piger af Elinas Følge.

No. 9.

Finale.

Chor af Krigerne.

Skjønne Dag! du forkynnder os Lykke,
 Thi os fører den Tapprestes Arm.
 Derfor Lauren vor Rodrik skal smykke
 Ved Elinas, den Elskedes, Barm.

I Skyen blinker

En taaget Glands;

Fingal os vinker

Med Grens Krands.

O skjønne Dag! du forkynnder os Lykke;
 Til Seiren fører den Tappres Arm.
 Derfor Lauren &c.

Rodrik.

Salige Stund, som fylder

Med Længsel dette Bryst!

Min Læbe taus dig hylder,

Den tolker ei din Lyft.

(Til Elina:)

Hvordan? forsmaaer du min Kjærlighed?
Saa taus du stirrer ned.

Douglas.

Nei, hendes Taushed taler,
Den Hjertets Tilstand maler;
Men Skotlands Piger, som du veed,
Forstumme med huld Blufærdighed.

Elina (affides).

Himmel! vil du forfølge
Mig med din grumme Harm?
Jeg kan ei Smerten dølge,
Som raser i min Barm.

Douglas (til Elina).

Kan dig min Bøn ei røre?
Saa flye min Faderbarm!
Ulydige, som Pligten ei vil høre,
Skjælv for min Brede's Arm!

Rodrik (affides).

Tvivlende Tanker møde:
Mon det er Kjærlighed, hvad eller Harm,
Hoorved hendes Rinder gløde,
Som hæver hendes Barm?

Alle Tre (affides).

Ha! Frygten i min bange Sjal
For Haabet ikke viger.
En dunkel Taage stiger,
Og Fjuler Sorg og Helb.
For evig, ak! jeg siger
Mit Hjertes No Farvel.

Sextende Scene.

De Forrige. Malcolm i Spidsen for sine Krigere.

Malcolm (til Rodrik).

Lad min Kaarde mig her dig bringe!

Mine Tæppe vil følge dig.
 Enten Seiren skal dem bevinge,
 Eller Døden skal hilse mig.
 Fædrelandet skal mig nævne
 Som en værdig, ægte Søn.

(affides).

Giv mig Kraft i dette Stævne,
 Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn!
 Elina (affides.)

Jeg ham seer! o grumme Stævne!

Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn.
 Douglas (affides.)

Ha! hvad seer jeg! Jeg skal det hævne!

Styrk mig, Himmel! o hør min Bøn!

Rodrik (til Malcolm.)

Lad mig dig til Velkomst sævne!

Snart vi gaae til Kampen ud.

O hvad kan mit Hjerte sævne,

Med en Ven og og med en Brud!

Malcolm.

Ha! en Brud! og hvem?

Rodrik.

Du vide . . .

Douglas (affides.)

Hvilket Spørgemaal!

Rodrik.

Ved min Side

Staaer min Brud, staaer min Eline.

Malcolm.

Aldrig!

Douglas.

Ha!

Malcolm.

Nei!

Rodrik.

Hvilken Mine!

Elina (til Rodrik.)

Albrig, albrig Lykken svige!
Stedsbe blomstre dig dit Held!
Det var saa, han vilde sige.

(affides.)

Ha! hvor martres dog min Sjæl!

(til Malcolm.)

Malcolm! o skaan dog en frygtsom Pige!
D vær taus! betænk dit eget Vel!

Rodrik

(affides, med et Blik paa Malcolm og Elina.)

Ha Tanke som plager mit bankende Hjerte!
Jeg fatter din Smerte
Du vækker min Sands.

Rodrik og Douglas (affides.)

Ha Tanke re.

Elina og Malcolm

(affides, med et Blik paa Rodrik.)

Ha Tanke som plager mit bankende Hjerte!
Han fatter din Smerte,
Du vækker hans Sands.

Margarita (ligeledes.)

Ha Tanke som plager hans bankende Hjerte!
Han fatter din Smerte,
Du vækker hans Sands.

Douglas og Rodrik (affides.)

Om Frygten og Haabet en Taage sig lægger
Og skjuler og dækker,
D Fremtid, din Glæds!

Elina, Margarita, Malcolm, Rodrik, Douglas,
og Chor af Krigere og de unge Piger.

Om Frygten og Haabet re.

Syttende Scene.

De Forrige. William. Chor af Barder.

William.

Paa hine fjerne Øie
En Fane seer vort Die.

Chor af Krigerne og de unge Piger.
Ha Fienden!

Douglas.

Lad os ei bie!

Rodrik.

Afsted! Lad os med Lyft
Til Seir, til Død os vie!

Elina (affides.)

Kan intet mig befrie,
Intet mig skjænke Trøst?

Malcolm, Rodrik, Douglas (affides.)

Min egen Sorg nu tie!
Tale skal Vrens Røst!

Rodrik (til Barderne.)

Til Sang hæver nu Stemmen, til hellig Sang, o Skjalde!
Den Mod og krigerst Flamme skal i vort Bryst fremkalde.

(til Krigerne)

Og naar det Tegn I høre, hvis Brag alt ofte lød,
I sværge, mig at følge til Seier eller Død!
I sværge ic.

Douglas (til Krigerne.)

I sværge, ham at følge til Seier eller Død!

Chor af Krigerne.

Vi sværge, ham at følge til Seier eller Død!

(En Hovedsmand bringer et gammelt Kjempeffjold af usæd,
vanlig Størrelse (Tremmors Skjold, ifølge et Sagn
hos de gamle Britter), stiller det iveiret og slaaer tre
Gange derpaa med sin Landsø. Alle Krigerne besvare
Tegnet ved at staae paa deres Skjolde).

En Barde.

Den hellige Glands i Fadrenes Spoer
 Jer viser den Bei, hvor Laurbarret groer.

Chor af Barderne.

Den hellige Glands i Fadrenes Spoer
 Jer viser den Bei, hvor Laurbarret groer.

See Skygger af Helte

Med Staalet ved Belte!

De drage saa tausé de flammende Sværd,

Og Sønnerne vinke til blodige Færd.

Margarita.

Naar Seiren er vunden i blodige Færd,

Da savnes hver Brudgom af Bruden saa kjær.

Chor af de unge Piger.

Naar Seiren er vunden i blodige Færd,

Da savnes hver Brudgom af Bruden saa kjær.

Margarita. Chor af de unge Piger.

Da slynger sig Myrthen om Krigerens Sværd.

Chor af Bardere.

See Skygger af Helte med flammende Sværd!

De Sønnerne vinke til blodige Færd.

Rodrik.

Til Vaaben tappre Venner!

(Et glimrende Meteor viser sig paa Himlen. Alle staae forbausede.)

Alle.

See Himmelen brander!

O herlige Glands!

Rodrik.

Sit Tegn den os sender

Paa Seierens Krands.

Malcolm. Rodrik. Douglas. William.

Chor af Krigerne.

Op, o Venner! til Vaaben, o Venner!

Nu drager det flammende Sværd!

Elina. Margarita. Chor af de unge Piger.

O Himmel! du skjærme de modige Venner!

Velstign deres Sværd!

Chor af Barderne.

See Heltenes Skjgger med flammende Sværd!

De Sønerne vinke til blodige Færd.

(Elina gaaer, fulgt af Margarita og de unge Piger. Rodrik i Spidsen for en stor Skare Krigere, Malcolm i Spidsen for sine, og andre Hovedsmænd, hver i Spidsen for sin Skare, fordele sig til alle Sider, saa at hele Scenen er bedækket af Krigere, og marchere hørt.)

Anden Act.

Skuepladsen forestiller en tyk Skov. Paa høire Side er der Indgang til en Grotte.

Første Scene.

Margarita. Chor af de unge Piger af Elinas Folge.

De bære Kister, Kurve, smaa Kasser o. s. v., indeholdende Kostbarheder, som de vilde bringe i Sikkerhed.

No. 10.

Chor, Recitativ og Arie.

Chor.

Øys! Her, paa denne Plet,

Her vi vil os skjule.

Øys! ingen aner det.

Her er en Hule.

Ingen vil her os naae.

I denne Hule

Vi vil os skjule.

Did lad os gaae!

Margarita.

Her den er, den skjulte Grotte.
 Her skal os Krigens Torden ikke finde.
 Her disse Koftbarheder
 I Skjul vi bringe.
 Snart vil Elina tye til os;
 William, den kjæffe, vil hendes Gang ledsage.
 Lad os nu bringe
 Til Himlens Gud vor Bøn paa Andagts Vinge!

Himlens Gud! lad ei dit Dre
 For min bange Røst sig lukke!
 Lad mit Hjertes Bøn dig røre!
 Lad det ikke længer sukke
 For Elinas Fred og Ro!
 Men, o Himmel! Alt Een sig nærmer.
 Ha hvem er det? Hvo mon os skjærmer?
 Lær da Fienden hid sig snige?
 Ak! er Frelsen ikke nær?

Chor.

Var ei bange, stakkels Pige!
 Det er William, han er nær.

Margarita.

Trøst dig da, mit bange Hjerte!
 Endt er al din Frygt, din Smerte,
 Naar Elina sikker er.

Chor.

William kommer; dæmp din Smerte!
 Snart Elina sikker er.

Anden Scene.

De Forrige. Elina. William.

Margarita.

Der er hun! D, saa være Himlen lovet!

Elina.

Det være den, naar ei blot mig den freller,
Men Malcolm og min Fader.

Margarita.

Er da Douglas . . .

Elina.

I Kampens Hebe.

William.

Det seer misligt ud.

Dog end kan Himlen lede til det Bedste.
De kongelige Tropper trænge frem
Med overlegen Styrke. Vore Folk
Som Løver kjæmped, men tilsidst de vege;
Nu Fienden dem forfølger. Neppes Douglas
Saae Tingen tage sig en Vending, før han
Bevæbnet steg til Hest og fløi til Kampen.

Elina.

O William! iil med Lynets Fart tilbage,
Dg bring mig Budskab om min Faders Skjæbne!

William.

Jeg lyder dig.

Elina.

O skynd dig!

(William gaaer).

Margarita.

Lad os andre

I Grotten søge Skjul!

(Margarita og de unge Piger gaae ind i Grotten. Elina vil følge.)

Tredie Scene.

Elina. Malcolm kommer hurtig, og holder Elina tilbage.

Malcolm.

O min Elina!

Bliv her, jeg dig besværges.

Elina.

Malcolm! Himmel!

Hvad bringer du for Budskab?

Malcolm.

Kampen tier

En liden Stund. Først vege vore Folk,
 Men Douglas kom, foreente sig med Rodrik,
 Og satte Mod i Krigerne. Derpaa
 De gjorde tapper Modstand, dreve Fienden
 Tilbage til det Punkt, hvorfra han kom,
 Og toge flux en bedre Stilling ind
 Paa Spidsen af en Klippevæg. Saalunde
 Sik vi lidt Pusterum. Imidlertid
 Forstærker Kongen sine Tropper. Snart
 Begynder Kampen atter. Hvad dens Udfald
 Vil blive, veed man ei. Derfor jeg kommer,
 For selv at see, du er i Sikkerhed.
 Lad denne Grotte byde dig sit Skjul.
 Naar Slaget først er vundet eller tabt,
 Saa vender jeg, ifald mit Liv er sparet,
 Tilbage her, for enten at forkynde
 Dig Seiren, eller frelse dig blandt Fiender.

Elina.

O Malcolm! hvis i Sandhed du mig elsker,
 Saa lad mit Liv dig være mindre kjær,
 End det jeg skjælver for: min elskte Faders.

Malcolm.

Din Fader! ja, min Arm skal ham beskjerme.
 For ham jeg kjæmpe vil, men døe for dig.

Elina.

Min elskte Ven! Jeg holde skal mit Løfte,
 Til Døden vott mig kalder.

Malcolm.

Min Elskov tro, jeg seirer eller falder.

No. 11.

Duet.

Elina.

Elfte! jeg dig bevarer
 Min Tro, min Kjærlighed.
 Tiltrods for Død og Farer
 Seg dig at elste veed.

Malcolm.

Elfte! jeg dig forlader;
 Til Kampen maa jeg ud:
 Jeg frelse vil din Fader,
 Og vinde mig min Brud.

Elina.

Men endes dine Dage?

Malcolm.

Døer jeg med salig Trost.

Elina.

D tøv dog!

Malcolm.

Jeg bort maa drage.

Å, alt for korte Øst!

Elina.

Elfte! kom da med Seir tilbage!

Kom til Elinas Bryst!

Begge.

Himmelske Fryd i Elskovs Favn,

Naar Kampens Torden tier!

Kjærlighed efter lange Savn

Min Langsel sødt befrier.

Elskov er Seirens bedste Løn,

Dens Krands er evig grøn.

Malcolm.

Farvel! jeg gaaer til Kampen ud.

Elina.

Kom snart som Seiersbud
Hjem til din Brud.

Malcolm.

Himmel, o styrk min Arm!

Elina.

Kom til den Elftes Barm!

Begge.

Himmelste Lyft oc.

(Malcolm river sig løs, og iler bort. Elina gaaer ind i Grotten.)

Sjerde Scene.

Hubertus. En Hyrde.

Synden.

So, Herre, det er rigtigt. Her er Stedet,
Hvor Douglas har sin Datter skjult, af Frygt
For Kampens Udfald, som man ei kan vide.
Men vildsom Egnen er, og Skoven tyk;
Her er ei let at finde Nogen. Længer
Jeg kan ei føre dig; jeg maa tilbage
Til Børn og Hustrue, for at skjærme dem
Mod Krigens Voldsomheder.

Hubertus.

Gaae, min Ven!

Jeg trænger ikke længer til dit Følge.
Naar her kun Stedet er, jeg nok skal finde
Det Spoer, jeg søger. Tag en ringe Gave
Til Løn for din Uleilighed.

(Giver ham en Pung.)

Syrden.

Hvad seer jeg?

O hvilken kostbar Skjænk! Hav Tak!

Hubertus.

Farvel!

(Syrden gaaer.)

Semte Scene.

Hubertus alene.

No. 12.

Cavatina.

Hubertus.

O Kjærligheds Flamme, som tænder mit Hjerte!

Din Vellyst, din Smerte

Betvinger mit Bryst.

For dig har jeg trodsset de truende Farer;

Dog neppe besvarer

Du venlig min Røst.

Kun eengang at nærmes den Ild, som fortærer,

Er hvad jeg begjærer,

Er ene min Døst.

Mens Sværdet hviler, Tiden jeg benytter,

For kun engang endnu at see dig, Pige,

Hvis Skjønhed har fortryllet dette Hjerte!

O! hvis du lyde vil min ømme Villie,

Skal Slagets Udfald, hvad det ogsaa bliver,

Dog ei berøre dig med fiendtlig Haand.

I Sikkerhed jeg bringe vil den Elskte —

Den Elskte? — Ja, saa tør jeg hende kalde. —

Men elsker hun igjen? — O søde Haab,

Bliv snart til Visshed! Hendes Ord og Tale

Mig syntes Elskovs Sprog. Hun afflyer Rodrik;

Har hun ei selv mig næsten tilstaaet det?
 "Jeg bærer andre Lænker," sagde hun.
 Og disse Lænker? O, hvis det var mine,
 Da skulde jeg tilvisse
 Min søde Fange holde fast i disse! —
 Men hvor, hvor skal jeg søge hende? — Ha!
 Jeg seer en Grotte; dybt den strækker sig
 I Sjældets underjord'ske Verden ind.
 Maaskee har Douglas skjult sin Datter her.
 Jeg gaaer derind — — Dog — hvad er det som
 fængsler

Min Fod, og bringer Blodet til at iisne?
 Hvis Fiender lured i den dybe Hvalving?
 Hvis Nogen kjendte mig? Hvis denne Hyrde,
 Som førte mig herhen, var en Forræder?
 Jeg ubevæbnet er; alt anden Gang
 Saaer Kjærlighed mig til at trodse Faren
 Som lurar paa mig i et oprørske Land. —
 Ha Faren! Frygter Kjærlighed for den?
 Det koste hvad det vil, jeg gaaer derind.
 O min Elina! Den, som Alt dig offerer,
 Frygt, Attraa, Lyst og Smerte,
 Kun han fortjener Lykken af dit Hjerte.

(Staaer et Dieblit i dybe Tanker.)

Sjette Scene.

Hubertus. Elina.

Elina (trædende ud af Grotten).

Mit Navn jeg hørte. Hvo kan mig vel nævne
 Paa disse skjulte Steder?

Zubertus.

Det er besluttet! Grotten jeg betræder.

(Vil gaae derind.)

O Himmel! Er det muligt! Du, Elina!

Elina.

Hvad seer jeg? Jægeren!

Zubertus.

Den samme Jæger,

Mod hvem du Gæstfrihedens Bud har opfyldt,

Dg som, fra samme Stund, hvori han saae dig,

Maa, Sommerfuglen lig, bestandig sværme

I tætte Cirkler om dit hulde Lys.

Elina.

Hvad vil du her? hvad søger du?

Zubertus.

Kun dig!

Elina.

Hvorledes? Uforsigtige! du veed ei,

At Krigen raser med sin vrede Fakkell?

Hvor tør du vove dig til disse Steder,

Som Fremmed her i Landet? Hvis du bøder

Med Livet for din Driftighed? O Himmel!

Zubertus.

Saa vilde da min Død bedrøve dig?

Elina.

Dg derom kan du spørge?

Zubertus.

Min Tilbedte!

Min Elskede!

Elina.

Ha tal ei saa!

Zubertus.

Hvorfor ei?

Elina.

Du mig behagebe, saasnart jeg saae dig;
 Seg fatted Tillid til dig, Venskab for dig.
 Min hemmeligste Tanke lokked du
 Mig halvt af Hjertet ud. Nu vil, nu bør jeg
 En heel Fortrolighed dig skjænke.

Subertus.

Tal!

Elina.

Mit Hjerte bundet er.

Subertus.

D sig, til hvem.

Elina.

Seg elsker Malcolm, elsked ham alt længe.

Subertus.

Ha Malcolm! den Forræder, som er flygtet,
 Og har Forstærkning bragt til Rodriks Hær!

Elina.

Du veed det alt?

Subertus.

Jeg veed det.

Elina.

D saa dem ham

Da mildere! Vær ei saa streng imod ham,
 Som Kongen selv vel neppe vilde være.

Subertus.

Hvorledes? Kongen? Skulde han ei hævne
 Slig sort Forbrydelse?

Elina.

Jo, Majestæten

Har Ret dertil, men ogsaa til Benaading.
 Kong Jacob er en mild, en naadig Herre;

Han kjender Kjærlighed, har selv erfaret,
 Hvortil dens Magt forlede kan en Ungling.

Subertus.

J Sandhed, Kjærlighedens Magt er stor,
 Og stort er Dfferet, som den kan bringe.
 O Pige! hvi har jeg dig misforstaaet!
 Skal jeg herefter, uden Haab, forgjæves
 For denne Skjønhed sukke?

Elina.

O tie dermed! Jeg bør mit Dre sukke.

No. 13.

Finale.

Elina.

Kjærlighed bør forstumme;
 Nu jeg til Vensteb trænger,
 Giv dette mig til Pant!
 Tal ei om Elskov længer;
 Nu jeg til Vensteb trænger,
 Giv dette mig til Pant!

Subertus.

Hvorfor, hvorfor, o Grumme,
 Saa længe mig fortie
 Den som dit Hjerte vandt?
 Du kan dig let bestie
 For mig, for mig, o Grumme!
 Men af hvad Grund fortie
 Den som dit Hjerte vandt?

Elina.

En Fremmed jeg maatte frygte.

Subertus.

Men jeg dig spurgte.

Elina.

Jeg troede, du dermed spogte.

Zubertus.

Ha Grumme!
 Jeg salig blive Kunde
 Ved den Elftes Favn;
 Men nu, nu lad mig gaae tilgrunde
 Ved dette bittere Savn!

Elina (affides).

Himmel! o skal din Harme
 Stedsse forfølge mig?
 Giv ham dog Fred, den Arme!
 O Himmel, jeg beder dig.

Zubertus (affides).

Hjerte, saa giv dog efter!
 Gjør hende lykkelig!
 O Himmel! giv mig Kræfter,
 Lad mig beherske mig!

(Til Elina.)

Du feirer. Farvel! Din Følelse jeg agter.

Elina.

Du gaaer alt?

Zubertus.

Med Smerte jeg betragter
 Den Skjønheds Glæds, hvis Blik mig Strenghed spaaer.

Elina.

Hvis i din bittere Klage
 Min Skjønhed Karslag er,
 Er Skjønhed mig til Plage,
 Livet mig til Besvær.

Zubertus.

Nei, Hulde! du skal blive
 Lykkelig snart igjen.
 Til Pant lad mig dig give
 Et Smykke fra din Ven.

(tager en Ring af sin Finger).

Elina.

Spordan?

Subertus.

Seg Kongen frelste paa Randen af hans Grav,
Til Løn derfor en Gulbring huldte han mig gav.
Der! tag den!

(lætter hende Ringen paa Fingeren).

Hvis nogen Fare truer
Dig, hvad eller een af Dine,
Paa hurtig Fod
Til Kongen du gaae med Mod!
Saa snart den kjendte Ring han skuer,
Vil han med venlig Mine
Sig over dig forbarme,
Skjænke dig Hjelp og Trøst.

Elina (affides.)

Han trøster mig, den Arme!
Selv er han uden Trøst.

Han trøster mig oc.

Subertus (affides.)

Kun Taarer har jeg Arme!
Lette de skal mit Bryst.

Syvende Scene.

De Forrige. Rodrik kommer ind i Baggrunden,
uden at sees af Subertus og Elina.

Rodrik (affides.)

Himmelen sig forbarme!

Hvad maa mit Døie skue!

Lad Hævnens brede Lue

Nu fylde dette Bryst!

Elina (affides.)

Han trøster mig oc.

Subertus (affides.)

Kun Taarer har oc.

Rodrik (til Subertus.)

Nævn dig! hvo er du?

Elina (affides.)

Ha Rodrik!

Rodrik (som før.)

Hvo er du?

Subertus (affides.)

Rodrik! Ha hvilket Møde!

Elina (affides.)

Ha grumme Stund!

Rodrik.

Er du Alpiner? af denne Clan?

Subertus.

Jeg hader

Endogsaa Navnet.

Rodrik.

En Stridsmand af Kongens Hær?

Subertus.

Det er jeg.

Rodrik.

Hvorledes?

Elina (til Subertus.)

D vogt dig!

Subertus.

En Stridsmand

Som hverken frygter

Dig eller din Forræderstare.

Rodrik.

Forræder?

Elina (til Subertus.)

Min Ven! o vogt dig! o dæmp dit Mod!

Min Ven &c.

Rodrik.

Hvilket forbovent Sprog!

Du skal betale med dit Blod.

Subertus.

Skjælv for min Arm, mit Mod!

Rodrik.

Du trygler ei om Raade?

Subertus.

Hvor er Forræderfaren?

Kald dine Venner frem!

Mit Mod skal trodse Faren,

Jeg frygter ei for dem.

Rodrik.

I Kjemper, som jer skjuler

I Skov og Huler,

Kommer! jeg byder.

Ottende Scene.

De Forrige. Chor af Clan-Alpinste Krigere,
som laae skjulte bag Træer og Buske, og nu pludselig reise sig,
komme frem, og i et Dieblik opfylde hele Scenen.

Chor.

Dit Bink Enhver adlyder.

Rodrik (til Subertus.)

Nu, Praler, viis Mod, om du formaaer!

Eline (Cassides.)

O gode Himmel!

Rodrik.

Nu tøm dig

Bed Syn af disse Klinger!

Dit Overmod jeg tvinger,

Din Straf dig forestaaer.

Eline (til Krigerne.)

O standser!

Subertus (til Rodrik.)

Er Du en Krieger?

Eline (som før.)

O tilbage, tilbage viger!

Subertus (som før.)

Nei! en Røverflokk er denne,

Kun saa den nævnes kan.

Rodrik (til Krigerne.)

Tilbage! Jeg selv allene
Skal tæmme den uste Praler.

Subertus.

Et Vaaben, et Sværd mig giver!

Rodrik. Subertus.

Til Dvekamp! Til Dvekamp!

Elina.

Hører, o hører min bedende Stemme!

Subertus. Rodrik.

Jeg kan mig ikke tæmme;
Ha du er Dødens Mand!

Elina (til Begge.)

D slukker Havnens Blød!

Lad Sværdet tie!

Kun jeg til Dfferdød

Mig selv bør vie.

Mit unge Liv med Lyst

Skal være Maalet;

Ha, vender Staalet

Mod dette Bryst!

Mit unge Liv &c.

Subertus (til Rodrik.)

Lad flamme Havnens Blød!

Ei Sværdet tie!

Til Kamp paa Liv og Død

Vi skal os vie.

Snart i min vilde Lyst

Jeg staaer ved Maalet,

Dg borer Staalet

Dybt i dit Bryst.

Elina.

Ha, vender Staalet

Mod dette Bryst!

Hubertus.

J vilde lyst
 Jeg staaer ved Maalet,
 Og borer Staalet
 Dybt i dit Bryst.

Rodrik (til Hubertus.)

Lad flamme Havnens Blod ic.

Elina.

Jeg kan ei skjule meer min Frygt, min Smerte,
 Mit arme Hjerte
 J Skrak forgaær.

Hubertus.

Jeg kan ei skjule meer min vrede Smerte,
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faær.

Elina.

Jeg kan ei skjule meer ic.

Hubertus. Rodrik.

Jeg kan ei skjule meer min vrede Smerte,
 Ved Blod mit Hjerte
 Først Hvile faær.

Til Dvekamp! Til Dvekamp!

Ved Blod mit Hjerte

Først Hvile faær.

Chor.

Med dristig Tale.

Du vel kan prale,

Men Rodriks Sværdslag dig forestaaer.

Jeg kan ei skjule meer min vrede Smerte,

Ved Blod mit Hjerte

Først Hvile faær.

(Rodrik og Hubertus ite hurtig ud til samme Side; Elina og
 Krigerne følge efter).

Tredie Act.

Samme Decoration som i anden Act.

Første Scene.

Margarita. William kommer hende imøde.

Margarita.

Nu, William, nu? hvad bringer du for Budskab?

William.

At Alt er tabt.

Margarita.

O Gud! jeg forudsaae det.

William.

Rodrik er falden. Med sit Blod bestænket
Nu ligger Skotlands unge Haab paa Baare.
De Kongelige Tropper have vundet
En afgjort Seir. Farvel, vor Stammes Frihed!

Margarita.

O Jammer! — hvor er Douglas?

William.

Ingen veed det.

Margarita.

Mon ogsaa han er falden?

William.

Gid han var det!

Langt heller død end fangen af Kong Jacob!
Min gamle Herre kjæmped som en Løve
I frygig Ungdomskraft. Hvo ham sig nærmest,
Det være Ridder eller Svend, var vis paa
At blive Ravnes Bytte.

Anden Scene.

De Forrige. Malcolm (med forstyrret Udseende, og uden Hjelm paa Hovedet).

Malcolm.

Min Elina!

Elina, kom! her er ei Tid at spille.
Hvis jeg skal frelse dig fra Død og Fare,
Saa tøv ei, kom!

Margarita.

Ulykkelige! fat dig!

Elina er her ei.

Malcolm.

Hvordan? Hvor er hun?

Margarita.

Da Budskab bragtes os, at Seiren vendte
Sig mod Kong Jacobs Fane, og at Douglas
Lig en Fortvivlet kæmpede, saa foer hun
Til Valpladsen afsted, for der at døe
Bed Siden af sin Fader.

William.

Ja, jeg skued

Den Rasende, fortvivlet styrted hun
Sig mellem dragne Sværd. Men da hun ikke
Sin Fader fandt, og Ingen kunde give
Besked om, hvor han var, saa tog hun Flugten
Hen over høie Klipper, og forsvandt.
Om hun er sluppen bort, hvad eller om hun
Har Døden fundet, veed jeg ikke.

Malcolm.

Himmel!

Saa knus mig da! thi slukket
Min sidste Livsgnist er, mit Haab er brukket!

No. 14.

Arie med Chor.

Malcolm.

Dødens Engel! end min Smerte!
 Du kun bringer til Ro mit Hjerte.
 Skal jeg leve med bitre Længsler,
 Sayne den, som var min Lyft?
 Jorden ei længer min Tanke fængsler,
 Af, forsvunden er min Trost!

(Man hører krigerst Tummel bag Scenen).

Margarita. William.

Hør Tummel!

Malcolm.

Hvo kan det være?

William.

En fiendtlig Flok.

Margarita.

O Gud!

Tredie Scene.

De Forrige. Chor af kongelige Krigsmænd.

Malcolm.

Til Vaaben!

(til Krigerne.) Tilbage!

Chor.

Dig, uden Modstand, til Fange vi tage.

(De afvæbne Malcolm.)

Vor Konge har seiret; Alle vige.

Følg os!

Malcolm.

O vee mig Ulykkelige!

O min Brud! farvel nu for evig!

Lad kun Skjæbnen drage

Sit vrede Flammesværd!

Min Barm skal ei forsage,
 Thi Frelsens Stund er nær.

Margarita. William. Chor.

Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit vrede Flammesværd!

Malcolm.

Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit vrede Flammesværd.

Min Barm skal ei forsage,
 Thi Frelsens Stund er nær.

Margarita. William. Chor.

Lad da kun Skjæbnen drage
 Sit vrede Flammesværd!

(Malcolm føres bort af Krigerne. Margarita og William følge efter.)

Skuepladsen forandres til en Plads udenfor det kongelige Residensslot Stirling.

Sjerde Scene.

Douglas i fuld Røstning.

Saa vidt er jeg da kommen. Her jeg staaer alt
 Ved Kongens Slot. Velan, min Plan er fattet!

Alt har jeg tabt, kun ikke Kjærligheden

Til dig, min Datter! I paa hvilke Steder

Dmvaanker du paa bange Fod? Mon Himlen

Dig Liv og Frihed sparer? Er du fangen

Af Kongens Mænd? Ha skrækelige Tanke!

Din Fadere Brøde skal dog ikke straffes

Paa dig, Ufkybdige! Det er besluttet:

Jeg giver selv mig i Monarkens Bold,

Saa kan han straffe mig med Skjændselsdød,

O! men Elina vil han skaane! Ja,

Naar jeg frivillig stiller mig for Retten,
 Saa nægter han mig ei min sidste Bøn:
 Tilgivelse for en uskyldig Datter. —
 Ha Stirling Slot! det er ei første Gang
 At Blodet af en Douglas Dig bestænker.
 Din Blok, din Dre kræver Adelsblod;
 Alt ofte flød det her for Bøddelhaand. *)
 Lad det paany da rinde!
 Naar alt er tabt, kan Livet ei mig binde.

No. 15.

Cavatina.

Frihedens Morgenrøde
 Svandt som en Luftgestalt.
 Rodrik i Kampen faldt.
 Oldingens Liv er øde,
 Hans Haab, hans Venner døde,
 Hans Grav sig aabner alt.

Et Lys dog atter
 Mig vinker mellem dunkle Skygger,
 Naar ved min Død jeg kun betrygger
 Dit Liv, min Datter!

(Der ringes med Klokkerne fra Slotstaarnet.)

Ha disse Klokkers Lyd er mig bekendt
 Som gamle Venners Røst; den har mig ofte
 Til festlig Glæde kaldt. Kong Jacob holder
 I dag en Høitid for den vundne Seier.
 Jeg saae paa Veien Riddersmænd og Damer
 Til Borgen gaae. Saa er her vist Turnering
 Og Ridderspil. Nu vel, saa skal ei Synet

*) Paa Stirling Slot var fordum een af Douglas's Forfædre
 bleven myrdet, og fire andre Adelsmænd halsbuggede.

Af mig idag forstyrre Festen. Dog —
 Hvad hindrer mig at slaae Bisfret ned,
 Og ukjendt tage Deel i Ridderspillet?
 Det vil jeg gjøre. Jacob skal erfare
 Om Douglas Arm, hvis Kraft han tidt beundred,
 Da han som Barn ved den blev oplært i
 At føre Sværdet, om den Stykken gemmer
 I sine gamle Sener,
 Og om den end Berømmelse fortjener.

(Slaaer Bisfret ned, og gaar ind i Borgen.)

Skuepladsen forandres til en pragtfuld Sal paa Stirling Slot,
 med den kongelige Throne, samt Galerier og Skranke for
 Titfuerne ved Festen.

Semte Scene.

Under en Marche, som indleder det følgende Musiknummer,
 optræde: Chor af kongelige Krigsmænd, Chor af
 Riddersmænd og Damer, Vager, Hoffolk, Borgere og
 Bønder. Under Marchen indtræder Kongen (i Ridder-
 dragt) med sit Følge, og besiger Thronen, som omgives af
 Riddere og Vager.

No. 16.

C h o r.

Krigerne.

Konge! din Fest vi feire,
 Her som paa Wrens Mark;
 Thi stor du er ved Seire,
 Og elsket som Monark.
 Du leve! Du leve!
 Længe vor Konge leve!

Til gamle Skotlands Tre,
 I Krig som og i Fred,

Gid længe Du maa være
 Dit Folks Lyksalighed!
 Du leve! Du leve!
 Længe vor Konge leve!

No. 17.

Ballet og Pantomime.

En Dands, hvori Personer af begge Kjøn tage Deel, aabner Festen. Derpaa træder en Herold, ledsaget af en Trompeter, hen for Kongens Throne, og udbeder sig hans Befalinger. Kongen befaler, at Ridderspillene skulle tage deres Begyndelse. Herolden lader Trompeterne give Signal. Tilskuerne indtage de for dem bestemte Pladser i Gallerierne og Skrankerne. En Ridder fremstiller sig, og lader udgaae en almindelig Dpfordring til at prøve Nævekamp med ham. I Begyndelsen er der ingen som melder sig. Derpaa fremtræder Douglas, med nedslaget Visir, og modtager Udfordringen. Begge de Kjømpende gjøre deres Compliment for Thronen, hvorpaa Herolden lader Trompeterne give Signal til Angreb. Begge de Kjømpende begynde at brydes, og Douglas bliver Seierherre, hvorpaa Herolden lader Trompeteren give et Signal til at denne Kamp er endt, og fører Douglas hen for Thronen, hvor han knæler ned. En Page bringer Kongen en kostbar Ring i en Guldskaal. Kongen tager Ringen, og giver den til Douglas, som bevidner Kongen sin Taknemmelighed, reiser sig og vil gaae. Men en anden Ridder fremstiller sig, og udfordrer Douglas til Kamp paa Landse. Han modtager Udfordringen, og denne Kamp, hvori han atter bliver Seierherre, begynder og ender med de samme Formaliteter, som den forrige. Knalende for Kongen, modtager han af dennes Haand en Guldkjede, som en Page bringer paa en rigt broderet Pude. Endelig fremstiller sig en tredie Ridder, endnu mere stolt og

trodsfende, end de to første, og udfordrer ham paa Sabelhug, for at hævne hine. Kampen begynder med de samme Formaliteter, som nys; men den er mere haardnakket, og varer længere. Tilslidst bliver dog Douglas tredie Gang Seierherre, og forfølger sin flygtende Modstander. Herolben lader blæse Signal til at Kampen er endt. Douglas vender tilbage, og proclameres som Seierherre ved Ridderspillene. Han knæler tredie Gang for Kongens Throne, og modtager i Belønning en Pung fylbt med Guld. Han reiser sig, betragter den med Foragt, og kaster den langt ud imellem Ridderne og Folket, saa at Guldpengene flyve ud af den. Alle staae forbausede; Kongen reiser sig, stiger ned af sin Throne, og gaaer hen til Douglas.

No. 18.

Recitativ og Chor.

Kongen (til Douglas).

Hvorledes? forsmaaer du en kongelig Gave?

Ha tal nu, du Stolte, tilkjende dig giv!

Chor af Krigere, Riddersmænd og Damer.

Hvilken Frækhed! han Gaven foragter.

Ha! denne Stolthed vil koste hans Liv.

Kongen.

Hvo er du, o Ridder, som Trods mig tør byde?

(Douglas slaaer Bisiret op).

Chor.

Ha! hvad seer jeg! Det er Douglas!

Hvo redder nu hans Liv!

Kongen.

Forræder? Bover du dig her at vise.

Douglas (tælende).

Jeg selv, o Herre! bringer dig mit Hoved;

Giv mig den Straf, jeg har fortjent; men lov mig,
O Konge, du beskjerme vil min Datter!

Kongen (affides.)

Hans Datter! ha! —

(til Douglas.) Hvorledes har du vovet
Med Kongens Fæst at møde, du hvis Nærhed
Maa bringe Glædens Lyd til at forstumme?

Douglas.

O Jacob! førend jeg mit Hoved bragte
Til din Bødler, først jeg vilde prøve,
Om hver Erindring fra din Barndoms Tid
Var ganske slettet ud; jeg havde ventet,
At du mig kjendte, før jeg viiste mig
Med blottet Ansigt. Jacob, hvem jeg lærte
At brydes, og at bruge Sværd og Landse,
Han, tænkte jeg, vil kjende mig i Legen
Med ridderlige Vaaben, naar han skuer
Min ham bekjendte Kraft og Færdighed.
Men Haabet slog mig feil. Hvad jeg som Lærer
Dig været har, du glemte,
Og kun min Brøde din Erindring glemte.

Kongen (bevæget.)

Ha Douglas!

(studselig forandrende sin Tone.)

Dog — jeg vil ei høre mere.

Reis dig! Forræderiet vil jeg straffe. — Vagt!
Bring ham i Fængsel.

(Douglas føres bort af Vagten.)

(affides.) Stille,

Min Medbynk! Ingen see din Taare trille!

Sjette Scene.

De Forrige (undtagen Douglas.) Bertram.

Bertram.

Bed Borgens Port, o Herre, staaer en Pige,
Dg fordrer, under hæftig Graad, at tale
Med Kongen. Denne Ring hun tog af Fingren,
Dg mig besvoer, dig strax at bringe den.
Seg kjendte, det var din.

Kongen

(idet han tager Ringen, affides.)

D! det er hende!

(til Bertram.)

Lad Pigen komme strax.

(Bertram gaaer.)

(til alle de Tilstedeværende.)

Forlader Salen,

Gaaer Alle bort, og først naar Døren atter
Seg aabner, og jer kalder, træder ind!

(gaaer ind i et Sidegemak. Alle gaae bort.)

Syvende Scene.

Naar Skuepladsen er bleven tom, træder Bertram ind med

Elina.

Bertram.

Vent her et Dieblik. Snart kommer Kongen.

(gaaer ind i de kongelige Gemakker.)

Ottende Scene.

Elina.

O Kongeborg, hvor jeg til Livet fødtes!

Hvor mange Minder vækker Synet af dig!

Dg see dog ei saa vred paa den Forladte,

Som vover hid at bringe Bøn om Naade
 For dem hun elsker høiest: for en Fader
 Og for en Brudgom! — D men tør jeg haabe
 At denne Ring formilder Kongens Hjerte?
 Har Jægeren bedraget mig? — Umuligt!
 Det vil jeg aldrig troe!

(Man hører i Sidegemaffet et Præludium paa en Harpe.)

Men hvad er dette? —

Gjenklang af Melodier!
 Til kjær Erindring du mit Hjerte vier!

No. 19.

Cavatina.

Kongen,

(bag Scenen, synger til Harpen).

Mens Nattens Taager svømme

Mod fjerne Synskreds hen,

Seer jeg i tause Drømme,

Elina, dig igjen!

D kjære Drøm! din korte Lyst

Er alt mit Haab, min Trøst.

Elina.

Hvad horer jeg! Ja det er ham, hans Stemme!

Haa nævne de mit Navn!

Tiende Scene.

Elina. Kongen.

Elina.

Der er, der er han!

Kongen.

Ja, hulde Pige, det er mig. Hvad vil du?

Hvad søger du paa dette Sted?

Elina.

O Herre!

Saa havde jeg dog Ret; du er ved Hoffet;
Endog din Dragt mig siger det.

Kongen.

Nu vel?

Hvad er dit Ønske?

Elina.

Bring mig da til Kongen,
Men strax! Du kan, du vil det? Ikke sandt?
Erindre dig den Ring, som du mig gav,
Og Løftet, hvormed du ledsaged den.

Kongen.

Jeg fuldtvel mindes det. Dit Ønske kan jeg
Opfylde strax, thi Kongen alt sig nærmer.

(Han aabner Døren.)

Tiende Scene.

De Forrige. Alle Personerne fra femte Scene
(undtagen Douglas) træde ind.

No. 20.

Chor, Recitativ, Rondeau og Finale.

Almindeligt Chor

(som de Syngende kjendeligt henvende til Kongen.)

Hil Konge dig! vi nærme

Dit Nafn os.

Gid Himlen dig beskjarne

Til vore Fienders Trods!

Elina.

Ha! hvad seer jeg! O Pragtsyn!

Men blandt disse hvo er Kongen?

(til Kongen.)

Ha skulde Du?..... o Himmel!
 Hvor kan jeg Arme vide.....

Kongen.

Du søger Kongen? Alt staaer du ved hans Side.

Elina.

Hvorledes! Men er det muligt? —

(knæler for Kongen.)

For mine Fødder.....

Kongen (reiser hende op.)

Nei knæl ei! Jeg er din Ven;

Hvad jeg har lovet, det skal jeg tro dig holde.

Hvad er dit Dnsse?

Elina.

Herre! du veed det:

Min Faders Liv.

Kongen.

Din Fader

Har mig fornærmet, men jeg skjænkter

Ham til sin Datter.

(giver Bagten et Tegn.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Douglas bringes ind af Bagten.

Kongen.

Douglas, kom hid!

(til Elina.)

Omsavn ham!

(til Douglas.)

Var Bothwell atter!

(til Bagten.)

Hent Malcolm hid!

(Bagten gaaer.)

Elina.

O Herre.....

Kongen (afbrydende hende.)

Jeg ei tilskæder
Naade for den Førræder.

Tolvte Scene.

De Førrige. Malcolm bringes af Bagten.

Elina.

Frels ham, o Himmel!

Malcolm.

Elina! ha bittre Dval!

(knæler for Kongen.)

Kongen.

Unge Førræder! Hjalv kun for Kongen!

Etraffe jeg bør din Brøde,

Førræder = Brøden!

Malcolm.

Ja, Konge! send mig til Døden!

Kongen.

Nei, thi jeg tænker

At slutte dig, Førræder, evig i Lænker!

(tager sin Halskjede af, og hænger den Malcolm om Halsen.)

Nu reis dig!

(Malcolm reiser sig.)

Lad

Med denne Kjede mig fængsle dig.

Rækker mig Haanden!

(føier Malcolms og Elinas Hænder sammen.)

Held eber begge!

Elina og Malcolm.

O Mildhed!

Chor.

Naadige Konge!

Kongen.

Ønfter du meer, o Pige?

Elina.

Intet, Herre! thi mit Held er uden Lige.

Lykken smiler, o sjældne Lyft!
 Men forgjæves vil Læben flamme
 Mit taknemmelige Hjertes høie Flamme;
 Hvad jeg føler, det forstummer i mit Bryst.
 Lad da nu min Taushed tale!
 Ingen Ord min Tanke male.
 Herfter! hør min svage Røst:
 Dig jeg skylder mit Liv, min Lyft.

Chor.

Sorgens blege Lys vil dale;
 Haabet stiger nu med Lyft.

Elina.

Al Salighed i Livet
 Er mig tilbagegivet:
 En Brudgom og en Fader
 Seg trykker til mit Bryst.

Alle.

Lykken os ei forlader,
 Bringer os Haab og Trøst.

Elina.

Al Salighed 2c.

Malcolm. Douglas. Bertram. Chor.

Hil dig, o Landets Fader!
 O Himmel, hør vor Røst!

